

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 199/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť R. P., bytom N., ktorou namietal porušenie jeho základného práva ako zamestnanca na spravodlivé a uspokojujúce životné podmienky zaručeného v čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 242/00 v spojení s postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 37/03, za účasti Okresného súdu Nitra a Krajského súdu v Nitre, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. P. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2004 doručená sťažnosť R. P., bytom N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva ako zamestnanca na spravodlivé a uspokojujúce životné podmienky zaručeného v čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 242/00 v spojení

s postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 37/03.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 30. novembra 2000 na okresnom súde žalobu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti výpovede danej mu jeho zamestnávateľom listom z 23. júna 2000 podľa v tom čase platného znenia § 46 ods. 1 písm. f) Zákonníka práce. Sťažovateľ v sťažnosti chronologicky opisuje, čo predchádzalo súdnemu sporu, a spochybňuje skutočnosti, v ktorých videl jeho zamestnávateľ dôvody na to, aby s ním rozviazal pracovný pomer pre závažné porušenie pracovnej disciplíny. Výpoveď považuje za neplatnú aj pre neurčitosť tohto právneho úkonu, keďže podľa neho nie je dôvod výpovede v označenej listine vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Namieta aj to, že mu výpoveď nebola doručená do vlastných rúk, a v spojitosti s tým poukazuje na rozpory vo výpovediach svedkov, ktorí tvrdili, že sa tak stalo. Ďalším dôvodom neplatnosti výpovede je podľa názoru sťažovateľa aj to, že nebola podpísaná riaditeľom podniku, ale inou osobou.

Sťažovateľ kritizuje okresný súd za to, že ho opakovane vyzýval na doplnenie jeho návrhu, a to aj napriek tomu, že mu požadované doplnenie zaslal v pôvodne určenej lehote. Nadväzne na to okresný súd uznesením z 3. júla 2001 konanie v jeho právnej veci čiastočne zastavil.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 C 242/00 z 22. augusta 2002 žalobu sťažovateľa zamietol. Tento rozsudok napadol sťažovateľ odvolaním, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 9 Co 37/03 z 25. septembra 2003 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľ vyčíta krajskému súdu najmä to, že rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. (*„Krajský súd v Nitre sa nezaoberal skutočnosťou, že rovnopis výpovede odporca nebol schopný predložiť.“*)

Z uvedeného sťažovateľ vyvodzuje záver, že bol postupom okresného súdu a krajského súdu diskriminovaný pri domáhaní sa práva podľa zákona, a ďalej uvádza, že *„Týmto konaním súdov dochádza k porušeniu ľudských práv a slobôd, čo je v rozpore*

s medzinárodnou chartou ľudských práv pri vytváraní pracovných podmienok a k porušeniu čl. 36 ústavy Slovenskej republiky“.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd označený rozsudok krajského súdu „... *zrušil v plnom znení a vrátil späť prvostupňovému súdu v Nitre.*“ Žiada tiež, aby mu bola uhradená suma 500 000 Sk ako „*nemajetková ujma*“.

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

K porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 36 ústavy v predmetnej veci malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 242/00 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 37/03. Ústavný súd 2. júna 2004 na okresnom súde zistil, že rozsudok sp. zn. 15 C 242/00 z 22. augusta 2002 v spojení

s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 37/03 z 25. septembra 2003 nadobudol právoplatnosť 21. novembra 2003.

Sťažnosť sťažovateľa, ako už bolo uvedené, bola ústavnému súdu doručená 31. mája 2004.

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená po uplynutí lehoty stanovenej pre podanie sťažnosti v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Z toho dôvodu sťažnosť po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2004